

BENİM GİBİ MAKİNELER

Ian McEwan 1948'de İngiltere'de doğdu. Sussex Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı eğitimi gördü. East Anglia Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı üzerine yüksek lisansını yaparken romancı Malcolm Bradbury'den yaratıcı yazarlık dersleri aldı.

İlk öykü kitabı *First Love, Last Rites* (1976; *İlk Aşk, Son Törenler*, çev. Ahmet Deniz Özsoylu, Ayrıntı Yayınları, 2004) ile Somerset Maugham Ödülü'nü kazandı. Üç kere Booker Ödülü'ne aday gösterildi, 1988 yılında *Amsterdam* (1988; *Amsterdam'da Düello*, çev. Ülken Çorapçı, Yapı Kredi Yayınları, 2018) ile bu ödülü kazandı. 2006'da *Saturday* (*Cumartesi*, çev. İlknur Özdemir, Yapı Kredi Yayınları, 2007) adlı romanıyla James Tait Black Anı Ödülü'nü kazandı. *Sahilde* adlı romanıyla İngiliz Kitap Ödülleri Yılın En İyi Kitabı ve Yılın En İyi Yazarı ödülleri kazandı. Diğer önemli eserleri arasında *Beton Bahçe*, *Yabancı Kucak*, *Sonsuz Aşk*, *Kefaret*, *Çocuk Yasası* ve *Fındık Kabuğu* sayılabilir.

İlknur Özdemir İstanbul'da doğdu. İstanbul Alman Lisesi'ni ve Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nü bitirdi. Almanca ve İngilizceden çok sayıda çevirisi ve *Senin Öykün Hangisi* adlı bir öykü kitabı vardır.

Başlıca Çevirileri: Paul Auster: *Yalnızlığın Keşfi, Yanılsamalar Kitabı, New York Üçlemesi*; Gabriel García Márquez: *Şili'de Gizlice*; Max Frisch: *Stiller*; J. M. Coetzee: *Utanc, Petersburglu Usta*; Michael Cunningham: *Saatler*; Günter Grass: *Yengeç Yürüyüşü, Soğanı Soyarken*; Hermann Hesse: *Klingsor'un Son Yazı*; Arundhati Roy: *Küçük Şeylerin Tanrısı*; Stefan Zweig: *Satranç, Bir Kadının Yaşamından Yirmi Dört Saat*; Bruno Schulz: *Tarçın Dükkânları*; Ian McEwan: *Fındık Kabuğu, Cumartesi, Sahilde*; Ingeborg Bachmann-Paul Celan: *Kalp Zamanı*; Edith Wharton: *Keyif Evi*; John Banville: *Mrs. Osmond*; Virginia Woolf: *Mrs. Dalloway, Kendine Ait Bir Oda, Dalgalar*; Pascal Mercier: *Lizbon'a Gece Treni*; Franz Kafka: *Milena'ya Mektuplar, Dönüşüm*; Christa Wolf: *Melekler Şehri*.

İlknur Özdemir Michael Cunningham'ın *Saatler* adlı kitabının çevirisiyle Dünya Kitap Dergisi Çeviri Ödülü'nü almıştır. Uzun yıllar yayınevlerinde genel yayın yönetmeni olarak görev yapmıştır. Halen serbest çevirmen olarak çalışmaktadır.

Ian McEwan'ın
YKY'deki kitapları

- Cumartesi (2007)
Masumiyet ya da Özel İlişki (2012)
Bir Parmak Bal (2014)
Çocuk Yasası (2016)
Fındık Kabuğu (2017)
Düş Yolcusu (2018)
Amsterdam'da Düello (2018)
Kefaret (2018)
Sonsuz Aşk (2019)
Kayıp (2019)
Benim Gibi Makineler (2019)

IAN McEWAN

Benim Gibi Makineler
Ve Sizin Gibi İnsanlar

Roman

Çeviren
İlknur Özdemir

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5498
Edebiyat - 1572

Benim Gibi Makineler / Ian McEwan
Özgün adı: *Machines Like Me*
Çeviren: İlknur Özdemir

Kitap editörü: Darmin Hadzibegović
Düzeltili: Müge Karahan

Kapak tasarımı: Nahide Dikel
Sayfa tasarımı: Mehmet Ulusel
Grafik uygulama: Arzu Yaraş

Baskı: A4 Ofset Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Otosanayi Sitesi Yeşilce Mah. Donanma Sok.
No: 16 Seyrantepe - Kağıthane / İstanbul
Telefon: (0 212) 281 64 48
Sertifika No: 44739

Çeviriye temel alınan baskı: Jonathan Cape, Londra, 2019
1. baskı: İstanbul, Kasım 2019
ISBN 978-975-08-4617-5

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2018
Sertifika No: 44719
Copyright © Ian McEwan, 2019

97. sayfadaki alıntının orijinali,
Jimmy Kennedy tarafından yazılan "Teddy Bear's Picnic" şarkısındandır.

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/YapiKrediKulturSanatYayincilik](https://www.facebook.com/YapiKrediKulturSanatYayincilik)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Graeme Mitchison için

1944-2018

*Ama hatırlayın lütfen, hangi Yasaya bağlı yaşadığımızı,
Bir yalanı kavrayacak şekilde yaratılmadık biz...*

Rudyard Kipling, "Makinelerin Sırrı"

Bir

Umut bağlanmış dinsel arzuydu, bilimin kutsal kâsesiydi. Gerçeğe dönüştürülmüş bir yaratılış efsanesi için, kendimize beslediğimiz sevginin ifadesi olan muazzam bir iş için beslediğimiz tutkular aşırı da oluyordu, düşük de. Gerçekleştirme olanağı doğar doğmaz arzularımızın peşine takılmaktan ve sonuçlarına katlanmaktan başka seçeneğimiz kalmamıştı. Daha süslü sözcüklerle söylersek, ölümlülükten kaçmak, Tanrıyla yüzleşmek, hatta onun yerine kendimizin mükemmel bir örneğini koymaktı arzumuz. Daha pratik bir açıdansa, kendimizin daha gelişmiş, daha çağdaş bir biçimini oluşturmak, böyle bir şey yaratmanın sevinci ve ustalığımızın verdiği heyecanla kendimizden geçmek istiyorduk. Yirminci yüzyılın sonuna yaklaşırken nihayet oldu, çok eski bir rüyanın gerçekleşmesine doğru ilk adım atıldı, kendimize vereceğimiz uzun ders başladı: Ne kadar karmaşık yapıli olsak da, en basit eylemlerimizin ve varoluş biçimlerimizin bile tarif edilmesi ne kadar eksikli ve zor olsa da, daha gelişmiş bir şekilde taklit edilebilirdik. Ve ben de, bu işin serin şafağında onu hemen ve hevesle benimseyen genç bir erkektim.

Ancak yapay insanlar, ortaya çıkmalarından çok önce klişeleşmişlerdi, bu yüzden de görüldüklerinde kimilerinde hayal kırıklığı yarattılar. Tarihten de, teknolojideki gelişmelerden de daha hızlı çalışan hayal gücü, kitaplarda, sonra filmlerde ve televizyon dizilerinde bu geleceğin provasını çoktan yapmıştı; sanki bakışları donuk, baş hareketleri yapay, sırtları biraz tutulmuş gibi yürüyen o oyuncular bizi gelecekteki kuzenlerimizle geçireceğimiz hayata hazırlayabilirmiş gibi.

Annemin ölümü ve arsa değeri yüksek olduğu anlaşılan aile evinin satışıyla beklenmedik anda elime geçen para sayesinde ben de bu konudaki iyimserlerin arasındaydım. Makul bir zekâyâ ve dış görünüşe, inandırıcı hareketlere ve çeşitli yüz ifadelerine sahip, gerçekten kendi ayakları üzerinde durabilecek şekilde üretilmiş ilk insan, Falkland Görev Gücü'nün umutsuz görevine çıkmasından önceki hafta satışa sunuldu. Âdem'in fiyatı 86.000 sterlindi. Onu

kiraladığım bir kamyonete koyup kuzey Clapham'daki sevimsiz evime getirdim. Gözümü karartıp böyle bir karar vermiştim, ancak bir savaş kahramanı ve dijital çağın önde gelen dâhisi olan Sir Alan Turing'in de aynı modelden aldığı haberi beni cesaretlendirmişti. Büyük olasılıkla laboratuvarında parçalara ayrılıp nasıl çalıştığının iyice incelenmesini istiyordu.

İlk üretilenlerin on iki tanesine Âdem adı verildi, on üçüne de Havva. Basmakalıp, dedi herkes, ama ticariydi de. Biyolojik ırk düşüncesi bilimsel açıdan rağbet görmediği için bu yirmi beş ürün çeşitli etnik kökenleri kapsayacak şekilde tasarlandı. Arap'ın Yahudi'den ayırt edilemediğine dair söylentiler çıktı, sonra şikâyetler duyuldu. Hem gelişigüzel programlama hem yaşam deneyimi hepsine cinsel tercihlerinde kesin özgürlük sağlayacaktı. İlk haftanın sonunda Havvaların tamamı satılmıştı. Dikkatle bakmazsam kendi Âdem'imî Türk ya da Yunan sanabilirdim. Tam seksen beş kilo geliyordu, satın alırken verilen tek kullanımlık sedyeyle onu sokaktan eve taşıırken üst kattaki komşum Miranda'dan yardım istedim.

Pilleri şarj olurken ikimize kahve hazırladım, sonra da internetteki 470 sayfalık kullanım kılavuzunu gözden geçirdim. Kullanılan dil genellikle anlaşılır ve kesindi. Ama Âdem farklı birimler arasında gide gele yaratılmıştı ve talimatlar zaman zaman saçma sapan bir şiir gibi gülünesi oluyorlardı. "Tasasız yüz ifadesi sağlamak için B347k yeleğin üst tarafını kapatın, anakart ürünüyle de değişken yarı gölgeli ruh halini hafifletin."

Sonunda Âdem, küçücük yemek masamın başında çırlıçıplak oturuyordu, karton kutusu ve strafor ambalaj malzemesi ayak bileklerinin dibine yığılmıştı, gözleri kapalıydı, göbek deliğinden çıkan siyah bir kablo duvardaki on üç amperlik bir prize gidiyordu. Tam dolumu on altı saati bulacaktı. Sonra da güncelleştirmeler ve kişisel tercihlerim yüklenecekti. Şimdi istiyordum Âdem'i, Miranda da öyle. Hevesli genç anne babalar gibi onun ağzından çıkacak ilk sözcükleri bekliyorduk. Göğsünün içinde ucuzundan yerleştirilmiş bir hoparlör yoktu. Hakkındaki coşkulu reklamlardan, soluğu, dili, dişleri ve damağıyla sesler çıkarabildiğini biliyorduk. Doğal gibi görünen teni ılıklaşmaya ve bir çocuğunki gibi yumuşamaya başlamıştı bile. Miranda, kirpiklerinin kıpırdadığını iddia etti. Miranda'nın gördüğünün, otuz metre altımızdan geçen metro vagonlarının titreşimleri olduğuna emindim ama bir şey demedim.

Âdem bir seks oyuncuğı değildi. Ama seks yapabiliyordu, işlevsel sümüksü zarları vardı, onların bakımı için her gün yarım litre su içiyordu. Âdem masada otururken onun sünnetsiz olduğunu gördüm, takımları yerli yerindeydi, cinsel organı bolca siyah tyle kaplıydı. Yapay insanın bu epey gelişmiş modeli herhalde onun kodlarını yazan gençlerin iştahlarını yansıtacaktı. Âdemlerin ve Havvaların enerjik olması düşünülmüştü.

Âdem, insana eşlik edecek, entelektüel bir tartışma partneri olacak diye tanıtılmıştı, arkadaş ve uşak olacaktı, bulaşıkları yıka-yabilecek, yatakları toplayabilecek, hem de “düşünebilecek”ti. Var olduğu her an, her duyduğunu ve grdğnn kaydedecek ve onlara yeniden ulaşabilecekti. Henüz araba kullanamıyordu, yüzmesine, duş almasına, yağmur yağarken şemsiyesiz dışarı çıkmasına da izin yoktu, ya da başında biri olmadan elektrikli testere kullanmasına. Dayanma gücüne gelince, elektrik depolamadaki büyük buluşlar sayesinde şarj edilmeden iki saatte on yedi kilometre koşabiliyor ya da aynı enerjiyi harcayarak tam on iki gün durmaksızın ko-nuşabiliyordu. Kullanım süresi yirmi yıldı. Sağlam yapılı, geniş omuzlu, koyu tenliydi, gr siyah saçları geriye taranmıştı, ince yüzündeki hafif kemerli burnu keskin bir zekya işaret ediyordu, düşük gözkapaklarının altındaki gözleri dalgın bakışlıydı, ince dudakları daha biz onu gözlerken bile ölüyü andıran sarımsı beyaz renginden kurtulup insan dudaklarının sağlıklı rengini alıyor, hatta belki koşeleri de biraz gevşiyordu. Miranda onun “Boğaziçi’nden gelen bir tersane işçisine” benzediğini söyledi.

Karşımızda en üstün oyuncak oturuyordu, yüzyılların hayali, insanlığın zaferiydi – ya da onun ölüm meleği. Sınırsız bir heyecan veriyor ama hayal kırıklığı da yaratıyordu. On altı saat, bekleyip gözlemekle geçirilemeyecek kadar uzun bir sreydi. Ögle yemeğinden sonra dediğim parayı düşününce Âdem artık şarj olup harekete geçmeliydi diye düşündüm. Kasvetli bir ikindiydi. Ekmek kızarttım, biraz daha kahve içtik. Toplum tarihi alanında doktora ğrencisi olan Miranda, “Keşke genç Mary Shelley şimdi yanımızda olsaydı da, Frankenstein gibi bir canavarınıkini değil de bu yakışıklı esmer genç adamın canlanışını yakından gzlemlesydi” dedi. Ben de, her iki yaratığın paylaştığı şeyin, elektriğin harekete geçirici gücüne duydukları açlık olduğunu söyledim.

“Biz de paylaşıyoruz onu.” Sanki elektrokimyasal yoldan can

verilen insanların tamamından değil de yalnızca ikimizden söz ediyordu.

Miranda yirmi ikisindeydi, yaşına göre olgundu, benden on yaş küçüktü. Geniş bir bakış açısından bakılırsa aramızda pek bir şey yoktu. Gençliğimizin doruğundaydık, ama ben hayatın başka bir evresinde olduğumu düşünüyordum. Eğitimimi çoktan tamamlamıştım. Mesleğimde, parasal ve kişisel konularda başarısızlıklar yaşamıştım. Miranda gibi sevimli bir genç kadın için kendimi pek pişkin, pek kinik buluyordum. Kumral saçları, ince uzun yüzü, bazen sevincini bastırır gibi kısıtı gözleriyle Miranda güzel bir kadın olsa da, ruh halime bağlı olarak ona bazen hayran hayran baksam da, ilk başta kararım onu komşu dairede oturan nazik arkadaş rolüyle sınırlamaktı. Aynı giriş holünü paylaşıyorduk, onun küçük dairesi benimkinin tam üstündeydi. Ara sıra kahve içmek için buluşuyor, ilişkiler, siyaset hakkında filan konuşuyorduk. Mükemmel bir tarafsızlıkla, olasılıklar konusunda gayet açık olduğu izlenimi veriyordu Miranda. Benimle yakın ilişkiye girip zevk alacağı bir öğle sonrasını, edepli ve dostça bir sohbetle geçireceği zamanla eşdeğerde görüyormuş gibi geliyordu bana. Benim yanımda kendini rahat bırakıyordu, ben de seksin her şeyi berbat edeceğini düşünmeyi yeğliyordum. İyi arkadaş olarak kalmıştık. Ama onda bana çekici gelen, gizemli ya da bastırılmış bir şey vardı. Belki de, kendim de bilmeden aylardır âşıktım ona. Bilmeden mi? Ne de uydurma bir lafı bu.

Gönülsüzce, Âdem'e ve birbirimize bir süre sırtımızı dönmeye karar verdik. Miranda nehrin kuzeyindeki bir seminere katılacaktı, benim de yazılacak elektronik postalarım vardı. Yetmişli yılların başında, dijital iletişim hayatı kolaylaştıran havasından çıkmış, gündelik bir görev haline gelmişti. Saatte 400 km hızla giden trenler de öyleydi – kalabalık ve pistiler. Ellili yılların mucizesi olan ses tanıma özellikli yazılımlar çoktan köleliğe dönüşmüşlerdi, halk kitleleri her gün saatlerce kendi kendilerine konuşuyorlardı. Altmışlı yılların iyimserliğinin yaban meyvesi olan beyin-makine arayüzü artık bir çocuğun bile ilgisini çekmiyordu. İnsanların bütün bir hafta sonu önünde kuyruk oluşturdukları şeyler altı ay sonra ancak ayaklarına giydikleri çorap kadar ilgilerini çekiyordu. Bilişsel gelişim maskalarına ne olmuştu, koku duyusu olan konuşan buzdolaplarına?

Bilgisayar faresi altlığının, Filofax'ın*, elektrikli oyma bıçağının, fondü takımının başına gelen onların da başına gelmişti. Gelecek sürekli gelmekteydi. Parlak yeni oyuncaklarımız daha biz onları eve getirmeden paslanmaya başlıyorlardı, hayat da aşağı yukarı eskisi gibi devam ediyordu.

Âdem'den de sıkılacak mıydık? Satın alma sonrası geçirilen pişmanlık krizinden sıyrılmaya çalışırken bir yandan da elektronik postaları yazmak kolay değil. Kuşkusuz başka insanlar, başka zihinler bizi büyülemeye devam etmelilerdi. Yapay insanlar gitgide bize benzedikçe, sonra biz oldukça, sonra bizden de fazlası oldukça onlardan asla usanamazdık. Muhakkak bizi şaşırtacaklardı. Bizim hayal bile edemeyeceğimiz yollarla bizi hayal kırıklığına da uğratabilirlerdi. Trajedi bir ihtimaldi, can sıkıntısıysa değil.

Sıkıcı olan kullanım kılavuzuydu. Talimatlardı. Nasıl kullanılacağını çalıştığı sırada bana gösteremeyen bir makineyi edinmeye değmez türünde bir önyargım vardı. Eskiden kalma bir dürtüyle kullanım kılavuzunun çıktısını alıyor, sonra onu koyacak bir dosya arıyordum. Bir yandan da elektronik postalarımı yazdırıyordum.

Kendimi Âdem'in "kullanıcısı" olarak düşünemiyordum. Onun hakkında öğrenmem gereken her şeyi bana kendisinin öğreteceğini varsaymışım. Elimdeki kullanım kılavuzunun on dördüncü bölümünün olduğu sayfa açılmıştı. Buradaki İngilizce basitti: Tercihler; kişilik parametreleri. Sonra bir dizi başlık: Uysallık. Dışadönüklük. Deneyime açık oluş. Dürüstlük. Duygusal tutarlılık. Bu liste tanıdıktı. Beş Faktör modeli. Beşeri bilimlerde eğitilmiş olduğum için bu tür indirgeyici kategorilere kuşkuyla bakardım, ancak her maddenin birçok alt maddesi de olduğunu psikolojideki bir arkadaşımдан öğrenmişim. Bir sonraki sayfaya göz atınca birden ona kadar olan bir skalada çeşitli ayarları seçmemin beklendiğini gördüm.

Bir arkadaş gelmesini beklemiştim. Âdem'e evime gelen bir konuk gibi, zamanla tanıyacağım bir yabancı gibi davranmaya hazırdım. Onun en uygun biçimde ayarlanmış durumda geleceğini düşünmüştüm. Fabrika ayarları – yazgının günümüzdeki eşanlamlısı. Arkadaşlarım, ailem ve tanıdıklarım, bunların hepsi hayatıma sabit ayarlarla girmişlerdi, genlerinin ve çevrelerinin geçmişleri değiştiremezdi. Bu pahalı yeni arkadaşımдан da aynı şeyi bekliyordum. Bu

* İngiltere'de kurulu, kişisel cep ajandaları üreten ünlü bir şirket. (ç. n.)

iş neden benim üzerime kalıyordu? Ama yanıtı biliyordum elbette. Çoğumuz en uygun şekilde ayarlanmış değilizdir. Hoşgörülü İsa? Alçakgönüllü Darwin? Böyleleri 1800 yılda bir gelir. En iyi, en az zararlı kişilik parametrelerini bilseydi bile, ki bilemezdi, saygın bir ada sahip dünya çapındaki bir kuruluş, bir aksilik olması riskine giremezdi. *Caveat emptor*.*

Bir zamanlar Tanrı, özgün Âdem'e yararı olsun diye eksiksiz bir arkadaş sunmuştu. Ben ise arkadaşımı kendim tasarlamalıyım. Önümde Dışadönüklük maddesi ve kademeli sıralanmış çocukça ifadeler vardı. *Partiye renk katan, ruh veren kişi olmayı seviyor* ve *İnsanları eğlendirmeyi, yönlendirmeyi biliyor*, en altta da *Başkalarının yanında kendini rahatsız hissediyor* ve *Yalnız kalmayı yeğliyor*. Ortalarda bir yerde de şu ifade vardı: *Güzel partilerden hoşlanır ama eve dönmekten de hep mutlu olur*. Bu bendim. Ama kendimin kopyasını mı yapmalıyım? Eğer her skalanın ortasındaki ifadeyi seçseydim tam bir ılımlılık örneği yaratırdım. "Dışadönüklük"ün içinde zıt anlamlısı da var gibiydi. Sıfatlardan oluşan upuzun bir liste gördüm, yanlarındaki kutucukları işaretlemeliydim: Dışadönük, çekingen, kolay heyecanlanan, konuşkan, ürkek, övünge, alçakgönüllü, cüretkâr, enerjik, huysuz. Bunlardan hiçbirini istemiyordum, ne onun için ne de kendim için.

Çılgın kararlar aldığım zamanlar dışında hayatımın büyük kısmını, özellikle de yalnızken, tarafsız bir ruh halinde geçirirdim, kişiliğim de, artık her neyse o kişilik, askıda kalırdı. Ne cüretkâr, ne çekingen. Sadece vardım, ne halimden hoşnut olur ne somurturdum, görevlerimi yerine getirir, akşam yemeğini ya da seksi düşünür, ekran karşısında oturur, duş alırdım. Zaman zaman geçmişe dair pişmanlıklar duyar, ara sıra geleceğe dair önsezilere kapılır, apaçık görünen duyu alanlarının dışında o ânın pek farkına varmazdım. Bir zamanlar aklın ters yöne gidip saptığı milyonlarca değişik yolla ilgilenen psikoloji, şimdi kederden neşeye kadar değişen, herkeste ortak saydığı duygulara yöneliyordu. Ama gündelik yaşamın genişçe bir alanını gözden kaçırmıştı: Hastalığı, açlığı, savaşı ya da başka sıkıntıları bir yana bırakırsanız, hayatın çoğu tarafsız bölgede, tanıdık bir bahçede yaşıyor, ama o bahçe külrengi, dikkati çekmiyor, hemen unutuluyor, tarifi zor.

* (Lat.) Sorumluluk alıcıya aittir. (ç. n.)

O gün, bu kademeli seçeneklerin Âdem'in üzerinde pek etkisi olmayacağını bilmiyordum. Asıl belirleyici faktör, "makine öğrenimi" denen şeydi. Kullanım kılavuzu yalnızca etkiniz ve kontrolünüz olacağı yanılması sunuyordu, anne babalar da çocuklarının kişilikleriyle ilgili böyle bir yanılma içinde olurlardı. Bu, beni aldığım şeye bağlamanın ve üreticiye yasal koruma sağlamanın bir yolu. "Acele etmeyin" diyordu kullanım kılavuzu. "Seçimlerinizi dikkatli yapın. Gerekirse birkaç haftanızı ayırın."

Âdem'e tekrar göz atmadan önce yarım saat bekledim. Bir değişiklik yoktu. Hâlâ masada oturuyordu, kollarını öne uzatmıştı, gözleri kapalıydı. Ama kapkara saçlarının biraz kabarmış göründüğünü ve az önce duştan çıkmış gibi parladığını düşündüm. Ona biraz yaklaşıncaya, henüz soluk almasa bile sol göğsünün düzenli ve sakin bir şekilde hafifçe inip kalktığını gördüm, acemice yaptığım tahmine göre bu hareket saniyede bir tekrarlanıyordu. İçim epeyce rahatladı. Kan dolaşımı yapacak kan yoktu içinde ama bu simülasyon etkiliydi. Kuşkularım biraz azaldı. Ne kadar saçma olduğunu bilsem de içimden Âdem'i korumak geldi. Elimi uzatıp kalbinin üzerine koydum, o kalbin sakin, uzunlu kısıklı atışlarını avcumda hissettim. Âdem'in kişisel alanına girdiğimi seziyordum. Ondaki bu önemli işaretlere kolayca inanılabilir. Teninin ılıklığı, altındaki kasın sıklığı ve esnekliği – mantığım onun plastik filan gibi bir şey olduğunu söylüyordu, ancak dokunduğum şey etti.

Bildiklerimle hissettiklerim arasında gidip gelirken bu çıplak erkeğin yanında durmak tuhaftı. Biraz da her an açılacak ve beni kendisine bakarken görebilecek gözlerinin görüş alanından çıkmak amacıyla arkasına geçtim. Ensesi ve omurgası sağlam yapıydı. Omuzlarının arasında siyah tüyler vardı. Kalçalarında kaslı çukurluklar görülüyordu. Baldırları atletlerinki gibi düğüm düğümdü. Ben bir süpermen istememiştim. Bir Havva seçmek için çok geç kaldığıma bir kez daha pişman oldum.

Odadan çıkarken durup arkama baktım ve insanın duygusal hayatını alt üst edebilecek o anlardan birini yaşadım: Apaçık olanı şaşkınlıkla kavradım, zaten bildiğim şeyi ansızın, tuhaf bir şekilde yeniden anladım. Bir elim kapının tokmağında duruyordum. Bu sezgimin nedeni Âdem'in çıplaklığı ve oradaki varlığı olmalıydı, oysa ben ona bakmıyordum. Tereyağı kabına bakıyordum. Masada iki tabak ve fincanlar, dağılmış duran iki bıçak ve iki kaşık da vardı. Miranda